

РЕШЕНИЕ

№ 691

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Красимира Желева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9433** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс, вр. чл.63, ал.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба на Х. Ц. Ц., [ЕГН], чрез адв. Н. срещу Решение №177986 от 17.08.2020 г., постановено по Н.А.Х.Д. № 2463/2020 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 131-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 19-4332-028865/21.01.2020 г., издадено от началник-група към отдел „Пътна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което на основание чл. 183, ал. 2, т.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

В жалбата се излагат доводи, че решението на районния съд е неправилно, постановено при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди, че неправилно е ангажирана отговорност на касатора за посоченото в НП нарушение, тъй като преди съставянето на АУАН, лекият автомобил е бил управляван и спрян в зоната на знак В28 от разпитаната пред въззивния съд свид. М., което се е потвърдило от разпитите, проведени в съдебно заседание от 07.07.2020 г. Отделно от това изтъква, че в АУАН не е упоменато чл.6, т.1 на кой закон е нарушен. Сочи, че НП е съставено в нарушение на чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, като не е уточнено коя хипотеза

от двете предвидени в санкционната норма на чл. 183, ал.2, т.1 от ЗДвП, е възприета от наказващия орган. С последното се твърди, че е нарушено правото на защита на наказаното лице. Изразява искане за отмяна на въззивното решение и на потвърденото с него НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Н., който поддържа жалбата. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът СДВР Отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не взема становище по касационната жалба и не изпраща представител за участие в съдебното заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София - град, VII касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, от решаващият съд е установена следната фактическа обстановка:

На 18.12.2019 г. в [населено място], Х. Ц. Ц. е управлявал лек автомобил марка „БМВ“, модел „530Д“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на С. М.. Около 11:36 часа автомобилът, в който се е намирала и С. М. е бил спрян на адрес [населено място], [улица] в зоната на действие на пътен знак В28 – „Забранено е паркирането“. След спирането от автомобила слязъл жалбоподателя Ц. и отишъл до сградата на ОПП-СДВР за административна услуга, докато свидетелят М. останала в автомобила, след което се разменили и тя отишла до разположено в близост химическо чистене. При завръщането ѝ, двамата потеглили в посока център, като автомобилът се управлявал от Ц.. При това той бил спрян от служител на ОПП-СДВР, във връзка с констатираното от същия паркиране в зоната на пътен знак В28.

В тази връзка от страна на свидетеля Е. С. е бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия АА, номер 633427, с който срещу Х. Ц. е било повдигнато административнонаказателно обвинение за това, че на 18.12.2019 г. в [населено място], [улица] при управление на лек автомобил марка „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС] паркира неправилно в зоната на действие на пътен знак В28. Нарушението е квалифицирано като такова на чл.6, т.1 от ЗДвП.

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и е предявен за запознаване, при което Х. Ц. е направил устно възражение, че спирането е било единствено за престой, но не и за паркиране.

На основание на така съставения АУАН е било издадено процесното НП.

За да потвърди НП, въззивният съд е кредитирал показанията на актосъставителя С. и свидетелката М., като е приел, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, установеното нарушение е безспорно извършено и правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност за извършването му.

Решението на въззивния съд е правилно.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя правните изводи на въззивния съд. Не са допуснати сочените от касатора нарушения от районния съд при анализ на събраните в хода на съдебното дирене доказателства. Съдът правилно е преценил показанията на разпитаните по делото свидетели, като е обосновал кореспонденцията им със съвкупния доказателствен материал. Правилни са формираните изводи за съдържанието на АУАН и НП, за съответствието им с процедурата и изискванията в ЗАНН и за правилността на приложените разпоредби от ЗДвП, както и за неоснователността на оплакванията.

Правилно СРС е приел за законосъобразно квалифицирано конкретното нарушение като такова на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, която възвежда задължението на всички участници в движението да съобразяват поведението си пътните знаци. В случая ясно е посочено, че МПС е паркирано в зона на действие на забранителен знак В28 „Забранено е паркирането“. Съгласно чл. 93, ал. 1 от ЗДвП пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизане на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача. Паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престоляващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение /чл. 93, ал. 2 от ЗДвП/. В конкретния случай правилна се явява преценката на районния съд, че с оглед продължителността на престоляване на автомобила, с цел да се посетят съответните администрации и търговски обекти, случаят не попада в нито една от посочените от закона хипотези, които могат да го определят като „престой“. Това е административно нарушение посочено в чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, за което на водача е предвидено налагане на административно наказание глоба в размер на 20 лв.

Неоснователно е наведеното от касатора твърдение за неправилно ангажирана отговорност на нарушителя. Съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено МПС, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил МПС. В настоящия случай лекият автомобил, собственост на свидетелката М., е управляван от Ц., което е било установено от полицейския служител – Г. С. при обход в района. Последното се потвърждава и от показанията на актосъставителя М., която видно от Протокол за проведено публично съдебно заседание от 07.072020 г. пред въззивната инстанция, заявява, че водачът на автомобила е обяснил „че е спрял за престой“. Поради това, следва да се приеме за правилен изводът на СРС, че с процесното НП правилно и законосъобразно на водача на автомобила - Х. Ц. е наложено административното наказание „глоба“ в размер на 20 лв., която е фиксирана в закона размер и е в съответствие с приложимия закон.

Настоящата инстанция споделя изводите на въззивния съд, че случаят не попада в приложното поле на [чл. 28 от ЗАНН](#), а именно - извършеното не се отличава от обичайните случаи на нарушения от посочения вид.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София-град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №177986 от 17.08.2020 г., постановено по Н.А.Х.Д. № 2463/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.